

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Габрово, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Симона Миланези

при участието на секретаря Веселина Й. Венкова
като разгледа докладваното от Симона Миланези Търговско дело №
20214200900063 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба предявена от Т. М. П., ЕГН *****, гр. ГО, ул. „С.“ **, като наследник на М. Х. П. против „Дженерали Застраховане“ АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 68.

В исковата молба се твърди, че на 20.09.2016 год., около 20:25 ч., С.С. управлявал лек автомобил марка „М.“ с рег. № ***, в посока от с. Д. към с. С. /и двете в Община Севлиево/. Скоростта му на движение била в границите между 50 и 60 км/ч. Пътят бил широк 5,80 метра, хоризонтален, без надлъжна пътна маркировка, без банкет, с износена асфалтова настилка, която била влажна. Пред него, в дясната лента и в същата посока управлявал автомобила си, също марка „М.“, П.И.И.. Било в тъмната част на денонощието и двата автомобила се движели с включени къси светлини. В същото време в средата на пътното платно и в обратна посока, към с. Д., се движел пешеходецът М. Х. П., баща на ищцата. Той се движил по единственият възможен начин - в платното за движение /поради непроходимост на банкета/, накуцвайки и криволичейки, заради вродения си недъг. Водачът на първия автомобил го видял, възприел и заобиколил, чрез маневра с лека дъга надясно, след това видял в огледалото за обратно виждане, че пешеходецът продължил да криволичи в средата на пътя и да размахва ръце. При тази пътна обстановка

С.С. виждал движещия се пред него автомобил, виждал и пешеходеца, след което възприел маневра за заобикаляне на ляво /а не надясно, която е била възможна като спасителна/, започнал да спира аварийно, но не успял да предпази пешеходеца. Ударил го с предната дясна част на колата си. Мястото на удара било около на 2,40 - 2,90 м. от ляво на десния край на платното, около средата. Автомобилът спрял малко след удара, на около 38 метра. Водачът на първият автомобил, чул удара и спрял. Слезли и се върнали към ударения, който бил още жив. Обадили се на спешния номер 112. По-късно пристигнала линейка и го откарала в болница. Въпреки предприетите спешни мерки той починал в резултат на получените от удара на колата травми.

За виновно извършеното деяние има окончателен съдебен акт - решение №24/29.03.2021 г. постановено от ВКС по НД №829/2020 г., с което е потвърдена осъдителната присъда на водача.

Ищцата е най-малкото дете на М. П. и заради нищетата и бедността от години живее в Г., като се препитава със сезонна или инцидентно намерена работа. Баща ѝ бил единствената морална опора. Загубата му не можела да бъде заменена с нищо друго и животът и се е променил завинаги. В този смисъл, неспособността за справяне с тревогата и безпокойството са довели до значимо нарушение на социалното и функциониране. Внезапната загуба се изживява от нея като шокова и безмерна скръб. След смъртта му изпитва емоционалните преживявания от негативния спектър, като тревога, страх, гняв, емоционална притъпеност, остра скръб, чувство на празнота и безсмисленост, апатия, чувство на безпомощност, безнадеждност и потиснатост. Твърди се, че в бъдеще преживяването на скръб няма да отmine, като ще се засилва около датата на смъртта и дата на рождението му дни. Той и липсва и тази празнота не може да бъде заменена. Нарастването на негативните изживявания, свързани с депресивното разстройство ще се засилват. Променило се и отношението ѝ със социалната среда - станала е затворена, рядко общува с близките си, изпитва отчужденост.

С оглед изискванията на чл. 498, ал. 3 във връзка с чл. 380, ал. 1 от Кодекса за застраховане, ищцата е предявила претенция със заявление вх. № 20078000018/26.05.2021 г. пред „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД за плащане по полица BG/08/11600115305. С писмо изх. №310007533/14.07.2021 г. застрахователят ги уведомил, че желае да сключим споразумение с

предложено от него минимално обезщетение, което считат за отказ за плащане.

Моли, да се осъди ответното дружество да ѝ заплати обезщетение в размер на 150 000 (сто и петдесет хиляди) лева за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания, както и законна лихва от датата на увреждането - 20.09.2016 до завеждането на исковата молба и от завеждането на исковата молба до окончателното плащане. При условията на алтернативност, ако не се приеме горепосоченият период за дължимост на лихвата, да бъде присъдена дължимата законна лихва от датата на претенцията - 26.09.2021 г. до завеждането на исковата молба и от завеждането на исковата молба до окончателното плащане. При условията на алтернативност, ако не се приеме горепосочените периоди за дължимост на лихвата, да бъде присъдена дължимата законна лихва от датата на отказа - 14.07.2021г. до завеждането на исковата молба и от завеждането на исковата молба до окончателното плащане.

В срок е постъпил отговор от насрещната страна „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ" АД, в който се заема становище за процесуална допустимост на предявения иск, но по същество същият е неоснователен, поради което го оспорват по основание и размер.

Не се оспорва, че за процесното ПТП има влязла в сила присъда по НОХД № 129/2019 г. на ВТАС, от мотивите на която е видно, че в наказателното производство е отчетен съществен принос на пострадалия за настъпване на процесното ПТП, но не са определени квотите на съпричиняване, с оглед приложението на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

Прави се възражение за съпричиняване на вредоносния резултата от пострадалото лице, за което са изложени подробни аргументи. Възражава се, че пострадалият е нарушил правилата за движение, както и че употребявал системно алкохол (което било установено в хода на НОХД), което било и причината за настъпване на инцидента. Излагат се подробни доводи в подкрепа на твърдяното. Твърди се принос на пешеходеца е 80 % на 20 % за водача на МПС-то. Възражава се, че претендираният размер на исковата претенция е силно завишен. Оспорва се твърдението за нарушено социално функциониране, силна тревога, страх, гняв на ищцата. Освен това ищцата от дълги години не живее в България и не поддържа, каквато и да е връзка с

баща си - починалият пешеходец. Пострадалият пешеходец е бил бездомен, без телефон, компютър, достъп до интернет и общи познания в тази насока, които биха му позволили поддържането на някакъв отдалечен достъп с ищцата. Възразява се, че твърдените неимуществени вреди са неоснователни и недоказани.

Прави се възражение за изтекла погасителна давност по чл. 378 от КЗ. Алтернативно се прави възражение за изтекла погасителна давност по чл. 111 от ЗЗД, - съгласно чл. 429, ал. 3 от КЗ, застрахователят по ЗГОА дължи само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 от КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

Възразява се, че с писмо с изх. № 310007533 от 14.07.2021 г. са уведомили ищцата за одобреният размер на застрахователно обезщетение, за вредите предмет на настоящото производство и същата е поканена да предостави банкова сметка или пълномощно отговарящо на изискванията по чл. 338 от КЗ за да преведат застрахователното обезщетение, поради което са поставили ищцата в забава по смисъла на чл. 95 и сл. от ЗЗД, до размера на определеното застрахователно обезщетение от 8 000 лв. ведно с всички последици от това. Поставянето в забава има отношение и относно търсените съдебни разноски, защото до размера от 8 000 лв. те не са дали повод за завеждане на настоящото производство и молят това обстоятелство да бъде отчетено при постановяване на решението.

В съдебно заседание процесуалните представители на ищцата поддържат исковата молба, молят същата дъ баде уважена и претендират разноските по делото. Ответната страна оспорва исковата молба и поддържа подадения отговор, претендира разноските по делото. Постъпила е писмена защита от процесуалния представител на ищцата Т. М.ова.

Габровският окръжен съд като изслуша твърденията на страните и като прецени събраните по делото доказателства, а именно: констативен протокол за ПТП с пострадали лица №17/19.09.2016 г.; удостоверение рег. № ЗМ-418/16 от 21.09.2016 г.; препис извлечение от акт за смърт, издаден въз основа на акт за смърт №0692/21.09.2016 г.; удостоверение за наследници

изх. №86/07.10.2016г.; решение №24/29.03.2021 г.; заявление вх. №2007В00018/26.05.2021г.; писмо изх. №310007533/14.07.2021 г.; копие на НОХД № 98/18 г. по описа на ГБОС, приетите съдебно - медицинска експертиза и съдебно - автотехническа експертиза и изслушаните свидетелски показания, по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

За ненуждаещо се от доказване и за безспорно е обявено от съд обстоятелството, че е настъпило описаното в исковата молба ПТП, за което водачът на лекия автомобил л.а. „М.“ с рег. № *** – С.С. е признат за виновен, за това че на 19.09.2016 г. управлявайки лекия автомобил в землището на с. Д. нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 20, ал. 2 ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на М. Х. П. от с. Д., общ Севлиево – престъпление по чл. 343а, ал. 1, б. „б“ във вр. с чл. 343, ал. 1, б. „а“, във вр. чл. 342, ал. 1 НК, с влязла в сила присъда по ВНОХД № 360/20 г. по описа на ВТАС, с което е отменена оправдателната присъда на ГБОС по НОХД № 98/18 г., която е потвърдена по НД № 829/20 г. на ВКС.

От представеното удостоверение за наследници изх. №86/07.10.2016г. издадено от Община Севлиево се установява, че ищцата е дъщеря на починалия при процесното ПТП М. П..

За ненуждаещи се от доказване и за безспорни са обявени с доклада по делото права и обстоятелства, които се признават от ответното дружество, а именно, че към момента на настъпване на процесното ПТП за лек автомобил, марка л.а. „М.“ с рег. № *** е имало валидна застраховка "Гражданска отговорност" при ответното дружество, както и че застрахователят е бил сезиран от наследника на пострадалото лице ищцата Т. М.ова и същият ѝ е определил, във връзка с образуваната щета за претърпени от същата неимуществени вреди, сумата от 8 000 лв.

От заключението на приетата съдебно авто - техническа експертиза, както и изготвената скица към нея, се установява, че ПТП е протекло на прав пътен участък, в тъмната част на денонощието, извън населено място, в землището на с. Д., общ. Севлиево. Пешеходецът М. П. се е движил в посока с. С.-с. Д., насрещно на лекия автомобил „М.“, управляван от С. М.ов С.. Автомобилът се е движел със скорост 50 – 60 км/ч след лекия автомобил на П. И.. Поради движение в тъмната част на денонощието автомобилите са се

движели с включени къси светлини. Срещу тях в посока на с. Д. се е движил успоредно на оста на пътното платно, около средата на платното за движение, притичвайки зигзагообразно, бил е облечен в тъмни дрехи. Няма дадености на терена, които да ограничават видимостта. Пешеходецът е имал видимост към приближаващите се превозни средства на разстояние над 200 м. Няма данни да е реагирал на приближаващите се автомобили и да е предприел действия за предотвратяване на сблъсъка между него и приближаващия се автомобил. Ударът е настъпил при насрещно движение на пешеходеца и автомобила, когато автомобилът е отклонил направлението си на движение на ляво между дясна част на предна броня, на разстояние около 0,30 м. на ляво от десен габарит. На мястото на удара няма регистрирани спирачни следи. Скоростта на лекия автомобил в момента на удара с пешеходеца, е скоростта му на движение. Мястото на удара е в лентата за движение на л.а. „М.“, на разстояние около 2,4 м. до 2,9 м. на ляво от десния край на пътя, при широчина на лентата за движение 2,9 м. и на платното за движение 5,80 м., като мястото на удара е онагледено на скицата към заключението. Водачът на леки автомобил „М.“ се е движил в посока с. Д. - с. С., в лявата част на лентата си за движение, със скорост 50-60 км/ч, с включени къси светлини. Пешеходецът М. П. се е движил около средата на пътното платно, отпред отляво (пред ляв фар) за автомобила, управляван от С., като осветеността пред десен фар на неговия автомобил се покрива от първия автомобил - разстоянието между двата автомобила е било в границите на 30-40 м. Видимостта на водача на втория автомобил – на водача С., е в границите от 84 до 99 м. пред автомобила му при движение на къси светлини. И за двамата участници в ПТП ударът е бил предотвратим. Пешеходецът е имал възможност да възприеме насрещно движещите се автомобили от достатъчно разстояние, за да избегне настъпването на ПТП чрез напускане на платното за движение или движейки се в края на платното за движение. От обясненията на в.л. Х. в с.з. се установява, че банкетата, когато го посетил на място бил проходим, но към момента на ПТП, какъв е бил, не може да отговори.

От приетата по делото съдебно – медицинска експертиза се установява, че в кръвта на починалото лице М. П. е установена концентрация на етилов алкохол 1,14 промила, като такава степен на алкохолно повлияване води до емоционална лабилност, лесна уморяемост, умерено изразени

координационни нарушения , отслабване на вниманието, съобразителността и забавени реакции. Произшествието е станало около 20:30 ч., а кръвната проба е взета н 21:30 ч., като е бил изминал 1 част от ПТП-то, като в това време концентрацията на алкохол намалява средно 0,5 промила. Възможно е да е имал промяна в походката, но само по себе си същото не може да доведе до такова голямо странично отклонение, както е описано в свидетелските показания. По-голямата амплитуда на странично отклонение на пострадалия, както и проявите на свръх възбудимост могат да се обяснят с алкохолно повлияване. От обясненията на в.л. Р. в с.з. се установява, че пострадалия обикновено е следвал този маршрут от с. С. към с. Д. и най- вероятно е могъл да ръководи действията си, т.е. разбирал е какво върши – отивал е на определено място и с определена цел.

От събраните свидетелски показания от св. Р. Р. се установява, че познава пострадалия отдавна, от с. Д., където работел като общ работник. Има четири деца, но живее сам и ходел при брат й. Ходел и да с. С. понеже работел до късно. Ходел при дъщеря си Р., на П. жената. Дъщеря му Т. не е виждал поне 11 години. От снаха си разбрала за случилото се. Била очевидец как се грижел за ищцата до 17-18 годишна. Тя живее в Г. от не по-малко от 11 години. Той живеел в с. Д. при другата си дъщеря. Не знае колко често Т. е посещавала баща си, тя не е помагала финансово на баща си, нито той на нея. Спомня си, че М. бил вестникар, не и е известно да е имал компютърна грамотност и достъп до интернет. Не знае дали Т. е омъжена и дали живее с някого, както и не знае дали има деца. Тя има една сестра и двама братя.

От събраните свидетелски показания от св. П. В. се установява, че М. П. му е бил дядо, той е мъж на дъщеря му. Живее в с. Д., но работел в с. С.. Пиел нормално, по една две чашки, не прекалявал. Походката му не се променяла от пиенето, имал заболяване на краката. С дъщеря си Т. поддържал контакт, тя му се обаждала. Той знае това, защото идвал у тях. Другите му двама синове живеят в Г., той ходел там, а оставал и при Т.. Тя сега живее в Г.. Свидетелства, че Т. живеела при баща си докато навършила 2-3 години, когато заминала с майка си и братята си в Г.. М. полагал грижи за нея, докато тя заминала с майка си, до 2-3 годишна възраст. Живее в Г. приблизително 23 години от 1995 – 2018 г. М. живеел сам на село, след това дошъл да живее при тях. Когато Т. си идвала през 5 или 10 години, го посещавал. Не му е известно тя да е помагала финансово на баща си и той не й е прещал пари,

когато тя е била в Г.. Не му е известно М. да е имал компютърна грамотност и достъп до интернет.. Срещал Т. преди катастрофата, когато ходил в Г.. След катастрофата тя е идвала у тях, когато е било делото, била разтревожена. Тя живее с някого от 10 години и има дете на 10 годишна възраст. Т. не е контактувала с приятели на баща си, защото си е била в Г.. Нищо не е получила от баща си като наследство.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав на съд приема следното от правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 432, ал. 1 във вр. чл. 493, ал. 1, т. 1 КЗ във вр. с чл. 52 и чл. 86 ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл.432,ал.1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване изискванията по чл. 380 от КЗ. В случая искът по чл. 432, ал.1 КЗ е предявен след като ищцата, като наследник на М. Х. П. е заявила пред ответника претенцията си за обезщетяване по предвидения в КЗ ред и същият се е произнесъл, видно от писмо с изх. № 310007533 от 14.07.2021 г., като ѝ е определено обезщетение в размер на 8 000 лв. за претърпените от същата неимуществени вреди.

Настоящият състав на съда намира, че възражението на ответното дружество за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия е основателно и доказано, тъй като поведението му е в причинна връзка и е допринесло за настъпването на вредоносния резултат. Ответното застрахователно дружество се е позовало на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия при проценото ПТП поради нарушаване от него на чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1, чл. 108, чл. 113 и чл. 114 от ЗДвП.

От доказателствата по делото се установява, че извършеното от водача на лекия автомобил нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП не е единствената причина за настъпване на процесното ПТП. Поведението на пострадалия също е допринесло за настъпване на вредоносния резултат. И за двамата участници в ПТП ударът е бил предотвратим. От съдебната авто – техническа експертиза се установява, че непосредствено преди ПТП-то пострадалият се е движил по пътното платно, около средата на платното за движение, насрещно на автомобила, управляван от С.. В този участък от пътя, от двете страни има

банкет, който е 50-60 см. съгласно възприето от вещото лице Х.. По делото не се установи в пътния участък, където е настъпило ПТП, да е съществувала обективна невъзможност за пострадалия да се движи по банкета, както и да е имало препятствие на пътя, което да е налагало да се движи по средата на платното за движение, а не в неговия край до лявата му граница. От експертизата се установява, че пострадалият се е движел на зиг - заг, бил е облечен в тъмни дрехи. Поведението на пострадалия е било повлияно от употребата на алкохол, видно от приетата съдебно – медицинска експертиза. При така установените данни, пострадалият М. П. е нарушил вменените на всеки участник в движението задължения по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП, както и на пешеходците по чл. 108 ЗДвП, чл. 113 и чл. 114 ЗДвП. В нарушение на чл.108 от ЗДвП пострадалият П. се е движил по средата на пътното платно, а не е използвал банкета, нито се предвижва най-близо до лявата граница по платното за движение. Същият е имал обективна възможност да възприеме идващите към него автомобили по фаровете и да напусне платното за движение или да се движи в неговия край. При предприемане на такова поведение вредоносният резултат не би настъпил, каквито са и констатациите на САТЕ, предвид на което нарушаването от пострадалия на чл. 108 ЗДвП е в пряка причинна връзка с настъпването на ПТП. Пострадалият се е движил по платното за движение в тъмната част на деня, извън населено място, облечен с тъмни дрехи, зигзагообразно, притичвайки, което поведение е било повлияно и от стоянието му на обикновено алкохолно опиване, което състояние е оказало въздействие на неговата адекватна преценка и реакция относно възникването на опасност на пътя, каквато са насрещно движещите се автомобили, които е могъл да възприеме на разстояние от 200 м. при осветеността от фаровете. Това негово поведение не е съобразено с чл. 113 и чл.114 ЗДвП, определящи като задължения на пешеходците да бъдат особено внимателни, както при хипотеза на пресичане, така и изобщо при движение по пътното платно, което е място предназначено за движение на ППС, а не за движение на пешеходци. Нарушил е и чл. 5, ал. 1, т.1 ЗДвП, който установява задължение за всеки участник в движението да съобразява поведението си и да не създава опасност и пречки, включително да поставя в опасност живота и здравето си. С неадекватните си реакции и необмислени действия, повлияни и от употребата на алкохол, пострадалият обективно е допринесъл за вредоносния резултат, като при правилна преценка на ситуацията е могъл

своевременно да възприеме и реагира на опасността и избегне удара като напусне платно за движение или движейки се в неговия край.

При определяне степента на съпричиняване, отчитайки обстоятелствата, при които е настъпило процесното ПТП и поведението на всеки от участниците в него, съдът намира, че в случая пострадалият и водачът на лекия автомобил са допринесли в еднаква степен за настъпването на пътния инцидент и на вредите, като искането на ответника за определяне на значително по-голям принос на пострадалия за настъпване на ПТП – 80/20, намира за неоснователно. Всеки от участниците в процесното ПТП, при спазване вменените му от ЗДвП правила за движение по пътищата, като участник в движението, е могъл да предотврати настъпването на удара. Водачът на лекия автомобил е нарушил чл. 20, ал. 2 ЗДвП, като при наличието на техническа възможност своевременно да възприеме пешеходеца в зоната на осветеност от късите светлини на автомобила и да задейства спирачната система за аварийно спиране, не е предприел тези действия, в резултат на което е настъпило ПТП. Обстоятелството, че ЗДвП поставя по-засилени изисквания към водачите на МПС, обуславящи и степента на тяхната отговорност, не освобождава останалите участници в движението да съобразят поведението си с изискванията на ЗДвП и да не поставят в риск своя живот и здраве, както и на останалите. В случая от страна на пострадалия пешеходец извършените нарушения и конкретния принос за настъпване на процесното ПТП, съпоставени с тези на водача на лекия автомобил, не обосновават определянето на по-нисък процент съпричиняване от този на водача на лекия автомобил. Пострадалият не е положил каквато й да е грижа за своята безопасност, при наличието на обективна възможност да се движи извън платното за движение, по банкета, както и своевременно да реагира за избягване на удара с насрещно движещия се лек автомобил. Неговото поведение е създавало предпоставките за настъпване на ПТП. Същият не е имал основание да се движи по средата на пътното платно. Предприемайки такива действия се е поставил в риск и обективно е допринесъл за настъпването на вредата. Движил се е извън населено място, в тъмната част на деня, облечен в тъмни дрехи, което го прави трудно забележим на пътя, бил е под въздействието на алкохол, което е повлияло на възможността му правилно да оцени пътната обстановка и да предприеме обмислени и адекватни действия, с което също е допринесъл за повишаване на риска за всеки от участниците в

движението и за настъпване на ПТП.

Предвид изложеното, следва съпричиняването да бъде определено на 50% за всеки от участниците в ПТП. Поради това и на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД размерът на обезщетението за претърпени неимуществени вреди следва да се намали с този процент на съпричиняване.

Съдът, при определяне на размера на неимуществените вреди, съобрази указанията дадени с Постановление № 4/68 г. на Пленума на ВС и с Постановление № 17/63 г. на Пленума на ВС, както и съдебната практика по сходни случаи. Не се доказва по делото ищцата да е претърпяла по-големи вреди от обичайните в такъв случай. При настъпване на смъртта на наследодателя ѝ през 2016 г., същият е бил на 61 години и двамата не са живели в едно домакинство. Безспорно се установи, че ищцата е живяла при баща си до 2-3 годишна възраст, след което е заминала за Г., където живее от около 23 години. Бащата и дъщерята не са били социално и материално свързани. От показанията на св. В. се установява, че те са имали нормални отношения на баща и дъщеря, която не живее в пределите на страната. Няма данни да е имало конфликти, неразбирателства и трайно установило се отчуждаване между ищцата и нейния баща, което да обосновава липсата на понесени душевни страдания от неговата загуба и осъществяването на хипотезата на т. 3 от ППВС №4/1961г., изключваща правото на същата да получи обезщетение. Загубата е била внезапна и е породила за ищцата негативни изживявания, каквито са съпътстващите загубата на родител чувство на скръб и тревожност, изпитвани при съществуващи нормални взаимоотношения при такава връзка родител-дете и за каквито се установява от показанията на св. В.. Няма данни загубата да се е отразила на емоционалното, психическо и физическо състояние на ищцата в значително по-висока степен, с изпадане в състояние на продължителен стрес, дискомфорт и психическо разстройство от смъртта на нейния баща. Съобразявайки тези обстоятелства, както и икономическата обстановка в страната към 2016 г. и лимита на застраховане към датата на ПТП, съдът намира, че за неимуществените вреди от претърпените негативни изживявания от смъртта на нейния баща, като се взе предвид, че застрахователят е определил вече обезщетение в размер на 8 000, следва да се ѝ определи обезщетение от 60 000 лв., което следва да бъде намалено с приетия по – горе процент на съпричиняване на вердоносния резултат от

пострадалия – 50%, поради което на ищцата следва да присъди 30 000 лв. обезщетение за претърпените неимуществени вреди, а в останалата част предявеният иск до сумата от 150 00 лв. следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

По акцесорните иски претенции за присъждане на лихва за забава, с пр. осн. чл. 86 от ЗЗД, върху присъдената суми за неимуществени вреди от датата на реализирането на ПТП-то – 19.09.2016 г., съдът намира, че същата е неоснователна. КЗ предвижда в нормата на чл. 429, ал. 3 от КЗ ограничаване на отговорността на застрахователя за дължимите от последния лихви върху обезщетението за претърпените от деликта вреди, като началото на периода на забавата се поставя с уведомяването на застрахователя от застрахованото или увреденото лице за настъпилото застрахователно събитие. Съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КЗ, застрахователя дължи законна лихва за забава считано от изтичането на 15 дни от представянето на всички доказателства или след изтичане на 3-месечния срок за произнасяне. Предвид изложеното застрахователя изпада в забава спрямо увреденото лице не от настъпването на деликта, а в един от моментите (в зависимост от хипотезата) уредени в нормата на чл. 497, ал. 1 от КЗ. В настоящия случай не са представени доказателства, кога точно е бил сезиран застрахователя с претенцията по чл. 380 от КЗ от увреденото лице, но от доказателствата е видно, че застрахователят се е произнесъл по претенцията на 14.07.2021 г., видно от представеното уведомление по делото на ответното дружество до ищцата, т.е. следва да се приеме, че от този момент застрахователя е изпаднал в забава по отношение на увреденото лице и от този момент върху уважената част на иска се дължи лихва за забава.

При така уважените иски, настоящият състав на съда намира следното по разноските:

Ищцата е освободена от държавна такса и разноски за настоящото производство, поради което и на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответното застрахователно дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ГбОС, държавна такса в размер на 1 200 лв.

По съразмерност, с оглед изхода на спора, в полза на ответното дружество следва да се присъдят разноски в размер на 512 лв. за заплатените

възнаграждение на вещите лица по двете експертизи, както и сумата от 150 лв. юрисконсултско възнаграждение.

С оглед изхода от делото и заявеното искане в предявената искова молба, в полза адв. П.В., на осн. чл. 38 от ЗАдв. следва да се присъди възнаграждение определно от съда по реда на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който размер на осн. чл. 7, ал. 2, т. 5 е 1 430 лв.

Воден от гореизложеното, Габровският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр.София, бул. „Княз Александър Дондуков” № 68, ДА ЗАПЛАТИ на Т. М. П., ЕГН *****, гр. ГО, обл. В., ул. „С.“ **, сумата от 30 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на нейния баща М. Х. П., вследствие настъпило на 19.09.2016 г. ПТП, ведно със законната лихва от 14.07.2021 г. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск в останалата част в размер над 30 000 лв. до претендирания размер на 150 000лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр.София, бул. „Княз Александър Дондуков” № 68, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Окръжен съд –Габрово сумата от 1 200 лв. държавна такса върху присъденото обезщетение по предявения от Т. М. П., ЕГН *****, иск.

ОСЪЖДА Т. М. П., ЕГН *****, гр. ГО, обл. В., ул. „С.“ **, ДА ЗАПЛАТИ на „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр.София, бул. „Княз Александър Дондуков” № 68, сумата от 662 лв. разноси по делото съразмерно отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление гр.София, бул. „Княз Александър Дондуков” № 68 ДА ЗАПЛАТИ на процесуалния представител на ищцата адв. П.А. В. от САК, гр.София, ул.Кукуш № 35, вх. А, адвокатско възнаграждение в размер

на 1 430 лв., на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА и съразмерно уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд –Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Габрово: _____